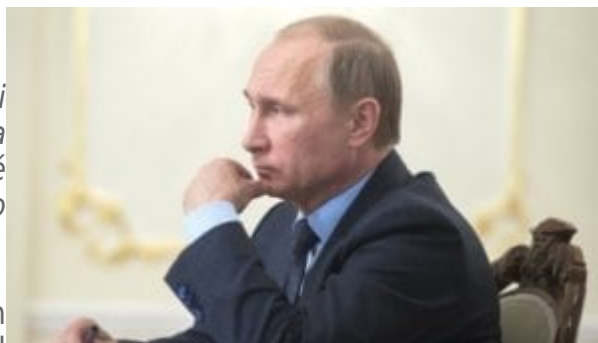

Autor: Vladimír Lepechin

Spojené státy americké a Evropská unie označili jako své nepřátele Rusko a osobně Vladimíra Putina. Ale prezident Ruské federace má své protivníky i uvnitř Ruska. O tom, kdo jsou tyto nepřátelé mluví Vladimír Lepechin.

Jsou tomu přesně tři roky, kdy se Vladimír Putin opět stal hlavou státu (7. května 2012 /článek byl publikován 10. května 2015, pozn. DP/) a podepsal 11 prezidentských výnosů zaměřených na ekonomický a sociální rozvoj země. Bohužel, do současné doby ne všechny prezidentské výnosy byly řádně splněny.

Ukazuje se, že nebezpečí číhá na ruského prezidenta a jeho nejbližší okolí nejen na Západě, ale i na Východě.

Odborníci vidí příčiny nesplnění prezidentských výnosů nejenom ve zhoršení vztahů Ruska s řadou tradičních partnerů, ale také v narůstání soupeření mezi různými zájmovými skupinami uvnitř vládnoucí třídy.

Klanová válka uvnitř ruských elit

Agentura **Foreign Policy** po vraždě Borise Němcova uvedla, že tato vražda jednoho z hlavních kritiků Kremlu v centru Moskvy vedla k otevřené konfrontaci dvou nejvlivnějších klanů v Rusku.

Ve skutečnosti jsou uvnitř vládních struktur v Rusku ne dvě, ale tři hlavní skupiny. A boj mezi nimi se tak či onak projevuje na dynamice rozvoje země. Jestliže Vladimír Putin vede hlavní zájmovou skupinu, pak které jsou další dvě skupiny ve vládnoucí elitě a čeho chtějí dosáhnout svou praktickou politikou?

Formálně je politický život v Rusku představován politickými stranami a hnutími, nicméně ve skutečnosti strany a hnutí nejen , že nevyjadřují skutečný poměr sil v zemi, ale v důsledku jej zakrývají. Politické strany a parlament, to je jakási kvintesence projevených nálad federální elity a elit regionálních, výsledek svébytné televizní projekce, transformované ve voličské hlasy.

Směry reálné politiky v postsovětském prostoru jsou dnes v první řadě vytvářeny zájmy a cíli globálních nadnárodních hráčů. Ve výsledku se v Rusku zformovaly tři hlavní politické síly odvozené od tří hlavních civilizačních směrů: prozápadní liberálové, východní tradicionalisté a takzvaný „střed“ vedený Vladimírem Putinem, který udržuje rovnováhu sil mezi dvěma vyjmenovanými protipóly.

Poznamenávám, že stoupenci prozápadní a východní orientace jsou jmenovitě známi, ale

uvádět zde nějaká jména by nebylo správné: někteří lídři uvedených politických směrů si někdy neuvědomují, že jsou objektivně v antiruském táboře, i když veškerou svou rétorikou zdůrazňují opak. Proto se v tomto článku mluví pouze o trendech.

Prozápadní liberálové

První vnitropolitický trend je prozápadní, proamerický. (Vzhledem k totální amerikanizaci Evropské unie je dnes jakákoliv orientace směrem k Evropě ve své podstatě také proamerická). Představitelé této zájmové skupiny ještě od Jelcinových dob vedou nejdůležitější ministerstva a úřady, což je důvod, proč je mnoho rozvojových projektů v současném Rusku buďto zastavených, nebo nemohou být realizovány podle zadání.

Na veřejnosti je západní směr v současném Rusku etablován jako „demokratický“ a „liberální,“ ale každý, kdo v dnešních podmínkách faktické války Západu proti Rusku zaujímá pozici proti státu (a jmenovitě takovou politiku dnes realizují v Rusku mnozí „liberálové“), tak je spíše destruktivním elementem v systému umožňujícím přežití národa.

Ruští liberálové (jak „systémoví,“ tak „nesystémoví“) neskrývají svoje snahy dostat se k moci. Při tom nesystémoví liberálové si jako způsob příchodu k moci „západní strany“ v Rusku představují další „antiimperální“ a „demokratickou“ kvazi revoluci, analogii kyjevského majdanu. Zatímco liberálové systémoví, kteří chápou, že vítězství západní strany je ve volbách nemožné a perspektivy ruského majdanu jsou velmi pochybné, sází na státní převrat – pokračování infiltrace svých agentů do orgánů moci.

Ať tak nebo tak, v případě úspěchu této strany bude Ruská federace jistě zničena stejným způsobem, jakým byl realizován rozpad Sovětského svazu, vzhledem k tomu, že bude realizována monetizace sociálního sektoru, privatizace státního majetku a nakonec odtržení autonomních oblastí od Ruska. Znovu bude v Rusku zničena značná část produktivní ekonomiky včetně obranného průmyslu. Opět budou zavrženy a zapomenuty národní tradice včetně paměti o Velké vlastenecké válce.

Pochopivše celý rozsah nebezpečí, které s sebou nese západní strana, mnozí Rusové se stále více přiklánějí k vládě „pevné ruky.“ Od toho se v Rusku odvozuje nárůst popularity druhého vnitropolitického trendu – protizápadního.

Východní klan

Důsledné stoupence protizápadního směru by bylo správnější označit jako „východní stranu,“ protože na rozdíl od západní strany usilující Rusko začlenit (přesněji řečeno odepsat) do „světového společenství,“ tato zájmová skupina vidí Rusko ve svazku ne-západních civilizací. Samotní stoupenci východní strany se obvykle označují jako patrioté a eurazijci (soubežně s tím užívají také taková označení pro sebe, jako „stoupenci impéria“ a „řádu,“ „nacionálpatrioté“ a další) a naplňují tyto termíny významy, které jsou vzdáleny oficiálně uznávaným.

Na začátku roku 2015 východní klan byl ještě slabší, pokud jde o míru vlivu, než západní strana na federální úrovni, ale na regionální úrovni už ji předstihl. Zejména kolem východní strany se dnes soustřeďuje celá ruská Asie, s výjimkou snad Čečenska a Inguška.

Konspirologové a někteří ekonomové věří, že zatímco západní stranu v Rusku podporuje státní exekutiva USA a na ní závislí funkcionáři Evropské unie, východní směr dostává největší podporu od příslivečných Rothschildů (světového mezinárodního bankovníctví) přes Hongkong a Peking a také od zemí islámského jihu.

Někteří političtí experti označují východní stranu jako „šestou kolonu“ a věří, že stejně jako „pátá kolona“ (liberálové, pozn. překl.) sabotuje plnění mnoha prezidentských rozhodnutí a pod záminkou boje s korupcí rozšiřuje ve státní správě pozice představitelů svého klanu.

Vyskytují se názory, že příchod „stoupenců řádu“ k moci v Rusku je v souvislosti s tím reálně možný, protože je uvnitř elit i obyvatelstvem přijímán jako optimální odpověď na pokus o další realizaci „oranžové revoluce“ v Ruské federaci. A na Západě je výhodné předpokládat, že „autoritářský obrat“ v Rusku se chystá realizovat samotný Putin.

Nakolik je konkurenceschopná „Strana středu“?

Ukazuje se, že nebezpečí číhá na ruského prezidenta a jeho nejbližší okolí nejen na Západě, ale i na Východě. Na jedné i druhé straně je dnes nemálo politiků nespokojených s vedením země: liberálové jsou nespokojeni s tím, že Rusko údajně směřuje k autoritářství, tradicionalisté oproti tomu s tím, prezident země je „příliš liberální“ a Rusko se příliš „ohýbá“ před Západem.

Je jasné, že hlava státu se nemůže zalíbit všem (doslova „není červenec /zlatá mince/, kterého mají všichni rádi,“ pozn. překl.), včetně nadmíru aktivních menšin. Podle ústavy je posláním prezidenta zajišťovat rovnováhu sil s ohledem na většinové mínění obyvatelstva. Bohužel, pravolevé menšiny se dnes stále více radikalizují a – podněcovány zvenčí – spojují se v jeden protistátní koktejl, jak je to obvyklé a děje se na různých majdanech nebo při očekávání státních převratů.

Vyhnout se krajnostem v politice není jednoduché: jakýkoliv pokus o tlak na moc zleva nebo zprava s sebou nese ztrátu rovnováhy. To je důvod, proč hlava státu zdržuje skupinu politického středu od tvrdých opatření ve vztahu k libovolné opozici.

Nicméně, kromě kompromisní taktiky je možná i jiná taktika. Posílení vlastního „středu,“

Jeho přeměna z amorfního prostoru mezi pravými a levými radikály v pevnou oporu pro síly rozvoje. Zkušenost ukazuje, že když je „střed“ pasivní, mohou radikálové zabrat celý politický prostor. Ale čím je „střed“ aktivnější, tím méně zbývá prostoru pro radikální síly ve společnosti.

V článku „Levý hák, aneb hlavní zbraň Ruska v boji se Západem“ (odkaz zde: [Хук слева, или](#))

Главное оружие России в борьбе против Запада, pozn. překl.), jsem popsal schéma předpokládající aktivizaci politického „středu“ – stranu, která by sama o sobě představovala ne evropskou, ne azijskou, ale svou vlastní nezávislou cestu rozvoje Ruské federace. A zdá se, že taková strana (v nejširším slova smyslu) je dnes formována, naplňována strukturami a politiky zaměřenými na takzvaný civilizační a suverénní rozvoj Ruska a ruského světa.

Poznámka překladatele:

V souvislosti s článkem, pokud jde o centristy a eurazijce, tak jak jsou charakterizováni autorem článku, je vhodné srovnávat hlásané postoje osobností, které participují na jednotlivých výše popisovaných směrech jako publicisté, spisovatelé či politici na relativně nezávislých pozicích, které jim umožňují hodně otevřeně se vyjadřovat, jako je např. Alexander Dugin, Eduard Limonov, V. Pjakin, samotný V. Lepechin nebo třeba Nikolaj Starikov (s jeho začínající stranou Partija Velikoje Otěčestvo). V tomto směru totiž je těžší se orientovat a rozlišovat, než pokud jde o liberály. Zajímavá je podle mého názoru idea strany umožňující vlastní směr rozvoje bez přílišné závislosti na Západu nebo Východu a to i z českého hlediska z pohledu více či méně vzdálené budoucnosti. Protože důsledky v současné době probíhajících změn na mezinárodní scéně se nakonec projeví v Evropě i přímo u nás. České politice by neškodilo konečně dospět a získat základ pro jistou míru rezistence vůči vnějším vlivům, aby místní političtí předáci hráli hlavně na české zájmy a přestal fungovat systém jednostranné korouhvičky, ode zdi ke zdi, podle toho jak vanou okolní větry, tak jak je to bohužel od r. 1918 pravidlem – jednou zcela západní s nereálnou důvěrou ve „spojence,“ potom zase zcela východní a teď opět obráceně, se všemi negativními důsledky takových postojů pro české země. Což je pro českou politiku zapovězené praktikovat vyvážené vztahy s mocnostmi a sousedy, čili realizovat politiku „více azimutů“? Realita nejbližších 5-10 let podle mě dá opět šanci se o dospělou svébytnou politiku pokusit a ukáže se, zda jsme toho vůbec schopni. A další šance pravděpodobně dlouho nebude...

Úvaha Vladimíra Lepechina **Враги Путина внутри России — кто они** vyšla na stránkách RIA Novosti 7. května 2015. Český překlad vyšel na stránkách **Kaliyuga**. Překlad a komentář Croix.